

See lehekülg on tõlgitud masintõlkega [\[Linki\]](#). Masintõlkes võib olla vigu, mis võivad vähendada selgust ja õigsust; ombudsman ei vastuta mis tahes erisuste korral. Kõige usaldusväärsem ja õiguskindlam teave on algversioonis eespoolisel lingil (inglise keel). Lisateave on meie [keele- ja tõlkepoliitikas](#) [\[Linki\]](#).

Otsus juhtumi 3784/2006/FOR kohta - Maksete maksmata jätmine

Otsus

Juhtum 3784/2006/FOR - **Alguskuupäev:** {0} 10/01/2007 - **Otsuse kuupäev:** {0} 05/12/2008

Euroopa Komisjoni vastu esitatud kaebuse 3784/2006/FOR kohta langetatud otsuse kokkuvõte (konfidentsiaalne)

X ülikooli keemiatehnoloogia instituut (edaspidi: instituut) sõlmis 1994. ja 1996. aastal Euroopa Komisjoniga teadus- ja arendustegevuse lepingud. 2003. aasta 10. novembril saatis komisjon instituudile ametliku kirja, milles palus instituudil esitada ühe sellise lepingu raames vajalikud „puuduvad kuluaruanded“. Komisjon märkis, et kui instituut vajalikke kuluaruandeid ühe kuu jooksul ei esita, siis komisjon rohkem makseid ei tee ja lõpetab lepingu. Instituut ei vastanud ja komisjon lõpetas lepingu.

Pärast seda, kui kaebuse esitaja oli edutult üle kahe aasta üritanud muuta komisjoni meelt, pöördus ta 2006. aasta detsembris ombudsmani poole. Pärast 2007. aastal läbi viidud uuringut leidis ombudsman, et pidades silmas asjaolusid ning eelkõige selle kahju suurust, mis tekkis komisjoni keeldumise tõttu edasisi makseid sooritada (96 832,32 eurot), võrrelduna instituudi kogukuludega (127 404 eurot), oli maksete lõpetamisega seoses tekkinud kahju ilmselgelt ebaproportsionaalne. Seepärast tegi ombudsman komisjonile 2008. aasta aprillis ettepaneku vaadata oma seisukoht üle ja leida sõbralik lahend.

Komisjon vastas, et ta oli oma seisukohta uuesti kaalunud ning on nüüd küsimuse lahendamiseks valmis maksta 53 705,32 euro suuruse lisasumma. Instituut oli komisjoni ettepanekuga nõus. Kaebuse esitaja tänas ombudsmani instituudi toetamise ja sõbraliku lahendi ettepaneku tegemise eest.

KAEBUSE TAUST

1. Ülikooli X Keemiatehnika Instituut (edaspidi „instituut“) sõlmis 1994. ja 1996. aastal Euroopa Komisjoniga kaks teadus- ja arenduslepingut.
2. Esimene uurimisleping sõlmiti 2. novembril 1996. Lepingu tähtaeg algas 1. detsembril 1996 ja lõppes 31. mail 2000. Lepingu alusel eraldatud ühenduse vahenditest eraldati kokku 150000 eurot. Kahe kuu jooksul tehti instituudile ettemakse summas 60000 eurot.
3. Projekti esimene etapp hõlmas ajavahemikku 1. detsembrist 1996 kuni 30. novembrini 1997. Instituut esitas selle perioodiga seotud teaduslikud ja finantsaruanded 18. juulil 1999. Komisjon kiitis need aruanded heaks 13. juulil 2004. Selle perioodi heakskiidetud kulude kogusumma oli 4 704.58 eurot (mis arvati maha 60 000 EUR suurusest ettemaksest).
4. Projekti teine etapp hõlmas ajavahemikku 1. detsembrist 1997 kuni 30. novembrini 1998. Instituut esitas selle perioodiga seotud teaduslikud ja finantsaruanded 18. juulil 1999 ja komisjon kiitis need heaks 13. juulil 2004. Selle perioodi heakskiidetud kulude kogusumma oli 25 868.10 eurot (mis arvati maha ka ettemaksest).
5. Kolmas etapp hõlmas ajavahemikku 1. detsembrist 1998 kuni 30. novembrini 1999 ja viimane etapp ajavahemikku 1. detsembrist 1999 kuni 31. maini 2000. Kaebuse esitajad märkisid, et instituut esitas nende ajavahemike kohta teaduslikud ja finantsaruanded 30. oktoobril 2001. Taotletud kulud olid 57363 eurot (kolmanda perioodi kohta) ja 37512 eurot (viimase perioodi kohta). Komisjon ei hüvitanud siiski kolmanda ja neljanda perioodi kulusid.
6. Komisjon saatis instituudile 10. novembril 2003 ametliku kirja, milles palus „puuduvaid kuluaruandeid“. Komisjon teatas oma kirjas instituudile, et kui nõutud kuluaruandeid ei esitata ettenähtud tähtaja jooksul (mis oli üks kuu alates kirja kättesaamisest), otsustab komisjon tagasimaksed lõpetada ja leping lõpetada. Komisjon teatas, et instituut sai kirja kätte 17. novembril 2003. Ühe kaebuse esitaja (projekti koordinaator) sõnul oli see kiri vale (ta väitis, et ta ei ole kirja näinud ega olnud teadlik selle asukohast).
7. Aasta juulis palus komisjon instituudil tagastada esialgsest 60 000 EUR suurusest ettemaksest 29 428.32 eurot. Arvestades, et instituut sai toetust ka teise uurimislepingu alusel, arvas komisjon selle summa maha instituudile selle lepingu alusel võlgnetavatest maksetest.
8. Juulil 2004 teatas instituut komisjonile, et ei nõustu seisukohaga, mille komisjon selles küsimuses on võtnud. Instituut esitas talle taas kõigi asjakohaste kuluaruannete koopiad.
9. Projekti koordinaator saatis 21. augustil 2004 komisjonile faksi, milles selgitas üksikasjalikult instituudi seisukohta. Ta palus komisjonil olukorda uuesti hinnata. Ta lisas esimese uuringulepingu kõigi kuluaruannete koopiad. Komisjon ei vastanud sellele faksile.
10. Septembril 2004 esitas instituut komisjonile ametliku maksetaotluse. Komisjon jättis ametliku maksenõude 20. oktoobril 2004 rahuldamata.

11. Projekti koordinaator teatas 25. novembril 2004 komisjonile, et ta ei nõustu komisjoni seisukohaga. Ta teatas, et on esitanud puuduvate kuluaruannete ja nõudis tasumata makse tegemist. Samuti palus ta teavet kõigi võimalike edasikaebamismenetluste kohta. Komisjon saatis 29. novembril 2004 instituudile kirja, milles teatas, et ei kavatse esimest uurimislepingut uuesti avada. Komisjon ei esitanud teavet võimalike edasikaebamismenetluste kohta.

12. Instituut kirjutas 1. detsembril 2005 komisjoni peasekretariaadile, teavitades teda sellest küsimusest. Peasekretariaat vastas 21. detsembril 2005, märkides, et see ei ole asjakohane talitus kõnealuse küsimusega tegelemiseks, ja edastas kirjad pädevale teenistusele. Pädev talitus (mis oli sama talitus, kes vastas instituudile 29. novembril 2004) jättis maksetaotluse uuesti rahuldamata, välja arvatud juhul, kui instituut on esitanud tõendid selle kohta, et kuluaruanded olid tõepoolest komisjonile saadetud 18. juulil 1999 või 30. oktoobril 2001. Märtsil 2006 esitas kaebuse esitaja komisjonile uuesti kuluaruanded.

13. Mail 2006 teatas komisjon kaebuse esitajale, et ta ei ole suutnud tõendada, et ta saatis aruanded 2001. aasta novembris, ning kinnitas oma seisukohta, et leping on endiselt lõpetatud.

UURIMISE ESE

14. Ombudsman mõistis, et kaebuse esitajad väidavad kokkuvõttes, et Euroopa Komisjon:

- keeldus ekslikult instituudi esitatud kuluaruandeid heaks kiitmast ja keeldus seejärel alusetult tegemast makseid, mis kaebuse esitajad olid esimese uuringulepingu sätete kohaselt kohustatud maksma;
- ei ole piisavalt põhjendanud oma otsust lükata edasi ja keelduda esimese uuringulepingu alusel maksmisele kuuluvatest maksetest;
- ei esitanud instituudile teavet võimalike edasikaebamismenetluste kohta;
- ei vastanud kaebuse esitaja päringutele kiiresti.

15. Ombudsman mõistis kaebuse esitajaid, et ta väidab kokkuvõtlikult, et komisjon peaks:

- täita oma esimese teadusuuringute lepinguga seotud kohustused, makstes instituudile 67404 eurot;
- tühistab oma teise uurimislepingu tagasinõudeotsuse ja tagastab instituudile tagasinõutud summa summas 29 428.32 eurot.

UURIMINE

16. Ombudsman sai kaebuse (21. november 2006) kätte 18. detsembril 2006. Jaanuaril 2007 algatas ombudsman kaebuse uurimise ja palus komisjonil esitada oma arvamus 30. aprilliks 2007. Mail 2007 saatis komisjon oma arvamuse, mis edastati kaebuse esitajatele 9. mail 2007 koos taotlusega esitada märkused 30. juuniks 2007. Ombudsman sai kaebuse esitajate märkused kätte 10. oktoobril 2007. Aprillil 2008 tegi ombudsman ettepaneku sõbraliku lahenduse leidmiseks ja palus komisjonil sellele vastata 30. juuniks 2008. Komisjon vastas

sõbraliku lahenduse ettepanekule 17. juulil 2008. Ombudsman edastas 22. juulil 2008 kaebuse esitajatele vastuse taotlusega esitada märkused 30. septembriks 2008. Oktoobril 2008 rahuldas ombudsman kaebuse esitajate taotluse tähtaja pikendamiseks 15. novembrini 2008. Novembril 2008 esitasid kaebuse esitajad märkused seoses komisjoni vastusega sõbraliku lahenduse ettepanekule.

OMBUDSMANI ANALÜÜS JA JÄRELDUSED

Sissejuhatavad märkused

17. Esimene ja teine väide ning kaks väidet on omavahel tihedalt seotud. Seetõttu peab ombudsman selguse huvides vajalikuks käsitleda kaebuse esitajate esimest ja teist väidet ning nendega seotud väiteid koos.

A. Väide, et komisjon keeldus ekslikult kuluaruandeid heaks kiitmast ega põhjendanud piisavalt oma otsuseid maksete edasilükkamise ja keelamise kohta, ning *sellega seotud kaebused ombudsmanile*

18. Kaebuse esitajad väitsid, et instituut oli 2001. aasta oktoobriks esitanud kõik lepinguga nõutud asjakohased teadus- ja finantsaruanded.

19. Instituut oli pärast 10. novembrit 2003 (kuupäev, mil komisjon saatis ametliku kirja, milles nõudis „puuduvate kuluaruannete esitamist“) komisjoniga korduvalt ühendust võtnud e-posti ja telefoni teel. Kaebuse esitajate sõnul ei teatanud komisjon hoolimata korduvast teabevahetusest instituudiga, et instituudil puudub täiendav teave. Instituut ei olnud seega teadlik sellest, et kuluaruanded, mida ta mõistis, olid esitatud juba 2001. aastal, olid tegelikult puudu.

20. Kaebuse esitajad väitsid, et vaatamata sellele, et komisjon ei vastanud 10. novembri 2003. aasta ametlikule teatisele puuduvate kuluaruannete kohta, tegi instituut palju katseid kindlaks teha, milline teave oli puudu. Kaebuse esitajad olid arvamusel, et kuigi kuluaruannete esitamisega viivitamine võib õigustada rahaliste vahendite maksmisega viivitamist (kuni kuluaruannete esitamiseni), ei tohiks selline viivitus õigustada maksete täielikku kinnipidamist.

21. Kaebuse esitajad väitsid, et hoolimata asjaolust, et maksmisest keeldumine on vastuolus lepinguõigusega, on see vastuolus ka komisjoni enda hea halduse tava eeskirjaga, mille kohaselt ei tohiks koodeksi kohaldamine kunagi kaasa tuua haldus- või eelarvekoormust, mis ei ole proportsionaalsed oodatava kasuga. Lisaks väitsid kaebuse esitajad, et selline seisukoht on vastuolus Euroopa hea halduse tava eeskirja artikli 6 lõikega 1, milles on sätestatud, et otsuste tegemisel tagavad ametnikud, et võetud meetmed on taotletava eesmärgiga proportsionaalsed.

22. Komisjon märkis oma arvamuses, et tema seisukoht on täielikult kooskõlas lepingu üldtingimuste artikli 21 lõikega 4, mis on sõnastatud järgmiselt:

„ Komisjon võib otsustada, et ei võta täiendavaid kulusid arvesse või ei tee täiendavaid tagasimakseid pärast seda, kui ta on kirjalikult teatanud, et lõplikud kuluaruanded ei ole laekunud .“

23. Komisjon järeldas, et ta ei olnud seetõttu ekslikult keeldunud kuluaruandeid heaks kiitmast ega keeldunud ekslikult tegemast sellele järgnevat makset. Komisjon selgitas, et ta oli kohaldanud instituudi ja komisjoni allkirjastatud lepingut. Seda tehes märkis komisjon, et ta ei ole rikkunud hea halduse tava eeskirja.

24. Mis puudutab küsimust, kas komisjon on rikkunud Euroopa hea halduse tava eeskirja, mille kohaselt peavad ametnike võetud meetmed olema taotletava eesmärgiga proportsionaalsed, siis märkis komisjon, et ta on kohaldanud instituudi ja komisjoni vahelist lepingut. Komisjon järeldas, et nii toimides ei ole ta rikkunud hea halduse tava eeskirja.

25. Seoses väitega, et komisjon ei ole piisavalt põhjendanud oma otsust lükata edasi ja keelduda maksimisest esimese uurimislepingu alusel, selgitas komisjon, et makseid ei tehtud seetõttu, et instituut ei esitanud kuluaruandeid lepingus sätestatud tähtaja jooksul. Komisjon märkis, et see oli selgelt välja toodud arvamusele lisatud kirjavahetuses.

26. Vastuseks komisjoni arvamuses esitatud argumentidele märkisid kaebuse esitajad, et tema arvates ei ole komisjon nende argumente seoses kohaldatud karistuse ebaproportsionaalsusega käsitletud. Sellega seoses juhtisid kaebuse esitajad tähelepanu sellele, et kõik projekti tehnilised eesmärgid on saavutatud – tööpoolest ületatud. Kõik teaduslikud aruanded on esitatud korrektselt. Kaebuse esitajad juhtisid tähelepanu ka sellele, et kõik kuluaruanded olid esitatud enne või pärast tähtaega (sõltuvalt oma seisukohast). Nad märkisid, et komisjoni väidetav väärtegu oli seotud tõendite puudumisega selle kohta, et väidetavalt „puuduvad“ kuluaruanded esitati õigeaegselt. Kaebuse esitajad märkisid ka, et instituut täitis kõik oma kohustused hoolimata komisjoni loodud äärmiselt rasketest takistustest, näiteks kui ta eiras kirjavahetust või viivitas vastamise ja maksete tegemisega.

Ombudsmani esialgne hinnang, mis viis sõbraliku lahenduseni

27. Komisjon määras instituudile trahvi kogusummas 96873 eurot, kuna kaebuse esitaja ei esitanud puuduvaid kuluaruandeid komisjoni 10. novembri 2003. aasta kirjas sätestatud tähtaja jooksul (1).

28. Ei ole vaidlustatud, et kaebuse esitaja esitas *puuduvad* kuluaruanded hiljemalt 2004. aasta augustiks. Komisjon ei ole nende kuluaruannete sisulist piisavust kahtluse alla seadnud. Ei ole vaidlustatud, et kõik projekti tehnilised eesmärgid on saavutatud. Kokkuvõttes esitas komisjon 2004. aasta augustis esitatud kuluaruannete tagasilükkamise ainsaks põhjuseks asjaolu, et komisjon sai need kätte pärast instituudile 10. novembri 2003. aasta kirjas määratud tähtaega.

29. Komisjon märkis ombudsmanile esitatud arvamuses, et tema otsus väljastada sissenõudekorraldus ja keelduda kõigist edasistest maksetest on kooskõlas üldtingimuste artikli 21 lõikega 4. Ombudsman märkis, et lepingu üldtingimuste artikli 21 lõige 4 on sõnastatud

järgmiselt:

„Komisjon võib otsustada, et ei võta täiendavaid kulusid arvesse või ei tee täiendavaid tagasimakseid pärast seda, kui ta on kirjalikult teatanud, et lõplikke kuluaruandeid ei ole laekunud“ (ombudsmani kursiiv).

Artikli 21 lõikega 4 antakse komisjonile lepinguline õigus mitte võtta arvesse täiendavaid kuluaruandeid või mitte teha täiendavaid tagasimakseid pärast seda, kui ta on kirjalikult teatanud, et lõplikud kuluaruanded ei ole laekunud. Ombudsman märkis siiski, et lepingulise õiguse olemasolu ei tähenda kohustust seda õigust kasutada. Tegelikult ei nõua artikli 21 lõige 4, et komisjon ei võtaks täiendavaid kulusid arvesse ega teeks mingeid täiendavaid tagasimakseid pärast seda, kui ta on kirjalikult ühe kuu ette teatanud, et lõplikke kuluaruandeid ei ole laekunud. Pigem kuulub komisjoni kaalutusõigus selle üle, kas ta seda lepingulist õigust tegelikult kasutab või mitte.

30. Üldtingimuste artikli 21 lõike 4 kohase komisjoni kaalutusõiguse ulatus määratakse kindlaks kohaldatavate õigusnormidega, sealhulgas finantsmääruses (2) ja selle rakenduseeskirjades (3) sätestatud eeskirjadega. Lisaks peaks komisjon oma kaalutusõigust kasutades võtma arvesse ka hea halduse põhimõtteid ja Euroopa õiguse üldpõhimõtteid.

31. Proportsionaalsuse põhimõte on Euroopa õiguse pikaajaline üldpõhimõte (4). Ühenduse kohtute väljakujunenud kohtupraktika kohaselt nõuab proportsionaalsuse põhimõte, et ühenduse institutsiooni võetud meetmed ei tohi minna kaugemale sellest, mis on tema õiguspärase eesmärkide saavutamiseks sobiv ja vajalik, ning et juhul, kui on võimalik valida mitme sobiva meetme vahel, tuleb rakendada kõige vähem piiravat meetet ning tekitatud piirangud ei tohi olla taotletavate eesmärkide suhtes ebaproportsionaalsed (5).

32. Finantsmääruse ja selle rakenduseeskirjade kohaselt peab ühenduse institutsioon haldus- ja rahaliste karistuste määramisel järgima proportsionaalsuse põhimõtet. Ombudsman tuletab meelde, et toetuste puhul on näiteks finantsmääruse artiklis 103 sätestatud, et:

„Kui hankemenetluses või lepingu täitmisel esineb olulisi vigu, eeskirjade eiramisi või pettusi, peatavad institutsioonid lepingu täitmise.

Kui sellised vead, eeskirjade eiramine või pettused on tingitud töövõtjast, võivad institutsioonid lisaks keelduda maksete tegemisest või nõuda tagasi juba makstud summad proportsionaalselt vigade, eeskirjade eiramise või pettuse raskusega.

Finantsmääruse artikli 114 lõikes 3 on sätestatud:

„Vastavalt artiklitele 93–96 ja neid artikleid käsitlevatele rakenduseeskirjadele võib eelarvehandide käsutaja määrata töhusaid, proportsionaalseid ja hoiatavaid haldus- ja rahalisi karistusi taotlejatele, kes on lõike 2 alusel välja jäetud“ (kohtujuristi kursiiv).

33. Ombudsman nõustus, et hea halduse huvides on komisjonil õigus kehtestada ühenduse

rahastatavate uurimisprogrammide raames kuluaruannete esitamise tähtjajad. Ombudsman nõustus ka sellega, et komisjonil võib olla õigus määrata teatavaid karistusi selliste dokumentide hilinenud esitamise eest.

34. Kuigi komisjonil võib olla õigus määrata teatavaid karistusi dokumentide hilinenud esitamise eest, peavad sellised karistused siiski olema kooskõlas proportsionaalsuse põhimõttega.

Proportsionaalsuse põhimõtte nõuab, et ühenduse institutsiooni võetud meetmed *ei tohi minna kaugemale* sellest, mis on tema õiguspäraste eesmärkide saavutamiseks asjakohane ja vajalik. Kui on võimalik valida mitme sobiva meetme vahel, tuleb kasutada *kõige vähem piiravat meetmet*

35. Ombudsman juhtis komisjoni tähelepanu asjakohasele kohtupraktikale, eelkõige äriühingule *The Queen, ex parte E. D. & F. Man (Sugar) Ltd vs. Põllumajanduslike Toodete Sekkumisamet (IBAP)* , kus Euroopa Kohus leidis, et:

„[...] kogu tagatise automaatset kaotamist rikkumise korral, mis on oluliselt kergem kui esmase kohustuse täitmata jätmine, mille tagatis ise on mõeldud tagama, tuleb pidada liiga drastiliseks karistuseks seoses ekspordilitsentsi ülesandega tagada asjaomase turu nõuetekohane haldamine “ (kohtujuristi kursiiv) (6) .

36. Arvestades eespool kirjeldatud asjaolusid, eelkõige karistuse suurust (96873 eurot) võrreldes kogukuludega (127404 eurot), leidis ombudsman, et komisjoni määratud karistus on ilmselgelt ebaproportsionaalne.

37. Sellise karistuse sobiva taseme hindamiseks leidis ombudsman, et arvesse tuleb võtta lepingu eripära, eelkõige lepingu suurust ja seda, kas teine pool täitis kõik muud lepingust tulenevad kohustused.

38. Mis puudutab küsimust, kas instituut täitis oma muud lepingust tulenevad kohustused, siis märkis ombudsman, et komisjon ei seadnud kahtluse alla tehtud uuringute kvaliteeti ega 2004. aasta augustis esitatud kuluaruannete sisulist piisavust. Tegelikult ilmnas, et ainus põhjus, miks komisjon edasiste maksete tegemisest keeldumiseks ja sissenõudekorralduse väljastamiseks esitas, oli asjaolu, et tema talitused said kuluaruanded kätte pärast instituudile 10. novembri 2003. aasta kirjas määratud tähtaega.

39. Lõpuks märkis ombudsman, et finantsmääruse rakenduseeskirjade artikli 87 lõikes 1 on sätestatud:

„ Vastutav eelarvevahendite käsutaja võib loobuda kindlaksmääratud saadaoleva summa täielikust või osalisest sissenõudmisest (...), kui sissenõudmine ei ole kooskõlas proportsionaalsuse põhimõttega “ (kohtujuristi kursiiv).

40. Eespool esitatud järeldusi silmas pidades tegi ombudsman esialgse järelduse, et komisjoni haldusomavoli võis esineda. Euroopa Ombudsmani põhikirja artikli 3 lõikes 5 on sätestatud, et *„[k]uigi võimalik, otsib ombudsman koos asjaomase institutsiooni või asutusega lahendust*

haldusomavoli kõrvaldamiseks ja kaebuse rahuldamiseks. “ Seetõttu tegi ombudsman järgmise ettepaneku sõbraliku lahenduse leidmiseks.

„Komisjon peaks kaaluma sissenõudekorralduse tühistamist või sellest loobumist seoses teise uurimislepinguga. Komisjon peaks kaaluma ka väljamakse tegemist instituudile kolmanda ja neljanda perioodi finantsaruannetes nõutud tasumata summade eest pärast esitatud kuluaruannete põhjalikku läbivaatamist.“

Ombudsmanile esitatud argumendid pärast tema sõbraliku lahenduse ettepanekut

41. Oma vastuses märkis komisjon, et ta ei nõustu sellega, et tema lepinguliste õiguste kasutamine instituudi suhtes kujutab endast „karistust“. Ta märkis, et finantsmääruse ja rakenduseeskirjade kohaselt on „karistus“ sanktsioon, mis tuleneb õigusnormidest või lepingulistest sätetest (likvideeritud kahjutasu). Kuna „karistus“ ei ole lepingus dokumentide hilinenud esitamise eest ette nähtud, ei ole komisjonil õigust määrata leppetrahvi dokumentide hilinenud esitamise eest. Komisjon väidab seega, et ta ei saa nõustuda ombudsmani seisukohaga, et karistuse suurus oli ilmselgelt ebaproportsionaalne ainuüksi seetõttu, et tema arvates karistust ei määratud.

42. Võttes arvesse asjaolu, et üldtingimuse artikli 20 lõikes 5 on konkreetselt viidatud ainult „lõplikele kuluaruannetele“, on komisjon siiski valmis sõbraliku lahenduse ettepanekut osaliselt heaks kiitma. Kokkuvõttes on komisjon valmis läbi vaatama kolmanda aruandeaasta kuluaruanded, mis on esitatud esimese uurimislepingu alusel. Komisjon jääb siiski oma seisukoha juurde neljanda (ja viimase) aruandeperioodi kuluaruannete suhtes ega võta neid arvesse.

43. Kuluaruanded, mida võetakse arvesse, on seega järgmised:

Aruandlusperiood 1 (esitati esimest korda 1999. aastal) – 4703 eurot

Aruandlusperiood 2 (esitati esimest korda 1999. aastal) – 25929 eurot

Aruandlusperiood 3 (esitatud 2004. aastal) – 57363 eurot

44. Makstavat kogusummat, nimelt 87995 eurot, vähendatakse 3 781 EUR võrra, et võtta arvesse üldtingimuste artikli 14 lõiget 3, millega piiratakse ülekandeid kulukategooriate vahel 20 %-le algsest eraldisest. See tähendab, et komisjon on valmis maksma 53 705,32 EUR suurust lisasummat, mis komisjoni sõnul suurendab esimese uurimislepingu alusel makstava kogusumma 84277 eurole (7).

45. Komisjon märkis ka, et kui kaebuse esitajad esitasid 2003. aastal uuesti esimese ja teise perioodi kuluaruanded, olid deklareeritud summad suuremad kui 1999. aastal esitatud kulud. Vahe oli 1896 eurot, mis ei sisaldu eespool punktis 43 viidatud summades.

46. Kaebuse esitajad märkisid oma märkustes, et instituut nõustub komisjoni ettepanekuga

lahendada küsimus, makstes instituudile 53 705.32 eurot. Instituut hindab asjaolu, et komisjon on toimiku uuesti avanud ja on vähemalt osaliselt nõustunud ombudsmani ettepanekuga sõbraliku lahenduse kohta. Kaebuse esitajad tänasid ombudsmani instituudi toetamise ja sõbraliku lahenduse ettepaneku tegemise eest.

Ombudsmani hinnang pärast tema sõbralikku lahendust käsitlevat ettepanekut

47. Ombudsman märgib, et komisjon on osaliselt nõustunud ombudsmani sõbraliku lahenduse ettepanekuga. Kaebuse esitajad on komisjoni pakkumisega nõus. Seetõttu leiab ombudsman, et esimese ja teise väite ning sellega seotud väidetega seoses ei ole edasised uurimised põhjendatud.

B. Väide, et komisjon ei esitanud instituudile teavet võimalike edasikaebamismenetluste kohta

48. Novembril 2004 palusid kaebuse esitajad komisjoniga peetud kirjavahetuses teavet kõigi võimalike edasikaebamismenetluste kohta. Komisjon ei esitanud nõutud teavet oma 29. novembri 2004. aasta vastuses.

49. Oma arvamuses ombudsmanile tunnistas komisjon, et ta ei esitanud teavet võimalike edasikaebamismenetluste kohta ja vabandas selle järelevalve pärast.

Ombudsmani hinnang

50. Ombudsman leiab, et oluline on teavitada huvitatud isikuid neile avatud edasikaebamismenetlustest, eelkõige vastusena selliste edasikaebamismenetlustega seotud konkreetsetele teabenõuetele. Komisjon tunnistas siiski oma viga käesolevas asjas ja vabandas selle eest. Ombudsman eeldab selle põhjal, et komisjon püüab selliseid vigu tulevikus vältida. Seetõttu leiab ombudsman, et selle väite puhul ei ole edasised uurimised põhjendatud.

C. Väide, et komisjon ei vastanud kaebuse esitaja järelepärimistele viivitamata .

51. Ombudsmanile esitatud arvamuses tunnistas komisjon, et 12. novembri 1999. aasta kirjale ja 21. augusti 2004. aasta faksile vastamisel esines viivitusi. Ta vabandas nende viivituste pärast. Ta märkis ka, et kõigil muudel juhtudel oli ta reageerinud kiiresti.

Ombudsmani hinnang

52. Ombudsman leiab, et kirjavahetusele tuleb kiiresti reageerida. Komisjon tunnistas siiski oma viga käesolevas asjas ja vabandas selle eest. Ombudsman eeldab selle põhjal, et komisjon püüab selliseid vigu tulevikus vältida. Seetõttu leiab ombudsman, et selle väite puhul ei ole edasised uurimised põhjendatud.

D. Järeldused

Kaebuse uurimise põhjal märgib ombudsman, et komisjon on osaliselt nõustunud ombudsmani sõbraliku lahenduse ettepanekuga. Kaebuse esitajad on komisjoni pakkumisega nõus. Seetõttu leiab ombudsman, et esimese ja teise väite ning sellega seotud väidetega seoses ei ole edasised uurimised põhjendatud. Kolmanda ja neljanda väite puhul ei ole muud uurimised põhjendatud. Seetõttu lõpetab ombudsman juhtumi.

Sellest otsusest teavitatakse kaebuse esitajaid ja komisjoni.

P. Nikiforos DIAMANDOUROS

Strasbourg, 5. detsember 2008

(1) Väidetavalt ulatusid tasumata kulud kokku 96873 euroni (st 57363 eurot kolmandal perioodil, 37512 eurot viimasel perioodil ning veel 1998. aastal esimesel ja teisel perioodil).

(2) Nõukogu 25. juuni 2002. aasta määrus (EÜ, Euratom) nr 1605/2002, mis käsitleb Euroopa ühenduste üldelarve suhtes kohaldatavat finantsmäärust (EÜT L 248, 16.9.2002, lk 1–48).

(3) Komisjoni 23. detsembri 2002. aasta määrus (EÜ, Euratom) nr 2342/2002, millega kehtestatakse Euroopa ühenduste üldelarve suhtes kohaldatavat finantsmäärust käsitleva nõukogu määruse (EÜ, Euratom) nr 1605/2002 üksikasjalikud rakenduseeskirjad (EÜT L 357, 31.12.2002, lk 1–71).

(4) Kohtuasi 11/70, *Handelsgesellschaft mbH vs. Einfuhr- und Vorratsstelle für Getreide und Futtermittel*, EKL 1970, lk 1125. Vt ka Euroopa Liidu lepingu artikkel 5.

(5) Vt näiteks kohtuasi 15/83 *Denkavit Nederland*, EKL 1984, lk 2171, punkt 25; Kohtuasi T-260/94: *Air Inter vs. komisjon*, EKL 1997, lk II-997, punkt 144; Kohtuasi T-216/96: *Conserve Italia Soc. Coop. arl, v. komisjon*, EKL 1999, lk II-3139, punkt 101; Kohtuasi T-186/00: *Conserve Italia Soc. Coop. rl, v. komisjon*, EKL 2003, lk II-719, punkt 83; Kohtuasi T-306/00: *Conserve Italia Soc. Otsus kohtuasjas Coop. rl vs. komisjon*, EKL 2003, lk II-5705, punkt 127. Vt ka Euroopa hea haldustava eeskirja artikli 6 lõige 1.

(6) Kohtuasi 181/84, *The Queen, ex parte E. D. & F. Man (Sugar) Ltd vs. Intervention Board for Agricultural Produce (IBAP)*, EKL 1985, lk 2889, punktid 29–30. Vt ka otsus kohtuasjas C-161/96: *Südzucker Mannheim/Ochsenfurt AG ja Hauptzollamt Mannheim*, EKL 1998, lk I-281, punktid 25, 30 ja 31; Kohtuasi T-340/99, *Arne Mathisen AS, asukoht Værøy (Norra) vs. nõukogu*, EKL 2002, lk II-2905, punktid 106 ja 126; Kohtuasi T-199/99, *Sgaravatti Mediterranea Srl, v. komisjon*, EKL 2002, lk II-3731, punkt 120; Liidetud kohtuasjad T-141/99, T-142/99, T-150/99 ja T-151/99, *Vela Srl, vs. komisjon*, EKL 2002, lk II-4547, punkt 395; Kohtuasi T-33/02, *Britannia Alloys & Chemicals Ltd vs. komisjon*, EKL 2005, lk II-4973, punkt 26; ja 21. mai 1986. aasta otsus kohtuasjas 21/85: *Maas vs. Bundesanstalt für Landwirtschaftliche Marktordnung* (EKL 1986, lk 3537, punkt 23).

(7) Ombudsman märgib, et kaebuse esitaja sai tegelikult esimese ja teise aruandeperioodi eest vastavalt 4 704.58 eurot ja 25 868.10 eurot. Kuna komisjon on valmis maksuma 53 705,32 EUR suurust lisasummat, on instituudile makstav kogusumma 84278 eurot.